

Sygn. akt I ACz 465/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 czerwca 2014 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w Wydziale I Cywilnym

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSA Piotr Wójtowicz
Sędziowie:	SA Lucyna Świdarska-Pilis SO Tomasz Ślęzak

po rozpoznaniu w dniu 11 czerwca 2014 r. w Katowicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa	M. S. (S.)
przeciwko	Skarbowi Państwa-Prezydentowi Miasta (...)

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 12 marca 2014 r., sygn. akt II C 451/13,

po s t a n a w i a :

- 1) oddalić zażalenie;
- 2) zasądzić od powoda na rzecz Skarbu Państwa-Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy na podstawie art. 199§1 pkt 1 k.p.c. odrzucił pozew z uwagi na niedopuszczalność drogi sądowej oraz orzekł o kosztach.

W zażaleniu na opisane wyżej postanowienie powód wniósł o jego uchylenie. Wskazał, że usługi swe dla Skarbu Państwa świadczył na podstawie łączącej go z nim (Prezydentem (...)) umowy, stosunek ich łączący ma zatem charakter cywilnoprawny, oraz że dopuszczalność drogi sądowej dla dochodzenia jego roszczenia przesądzona została w sprawie Sądu Okręgowego w Katowicach II C 409/12 (I ACa 360/13 Sądu Apelacyjnego w Katowicach).

Pozwany Skarb Państwa wniósł o oddalenie zażalenia oraz o zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W motywach swego postanowienia przeprowadził Sąd Okręgowy wyczerpującą i prawidłową analizę prawną łączącego strony stosunku, w szczególności zaś trafnie doszedł do przekonania, że stron nie łączyła cywilnoprawna umowa przechowania i że w związku z tym stosunek ów miał charakter publicznoprawny, ze wszystkimi tego konsekwencjami. Powtarzanie wywodów Sądu Okręgowego, które Sąd Apelacyjny w całości podziela, byłoby zbędne. Warto jedynie zwrócić uwagę na to, że orzecznictwo Sądu Najwyższego i sądów administracyjnych na tle dość zresztą typowego stanu faktycznego (w sprawie niniejszej niespornego) w zakresie trybu dochodzenia roszczeń przez osobę prowadzącą parking, na którym przetrzymywane są odholowane przymusowo samochody, jest obfite i nie ogranicza się do przywołanego w motywach zaskarżonego postanowienia Sądu Najwyższego (wskazać choćby można przywołaną w odpowiedzi na zażalenie uchwałę Naczelnego Sądu Administracyjnego z 29 grudnia 2010 r. w sprawie I OPS 1/10) oraz że orzecznictwo to jednoznacznie wskazuje na administracyjną drogę dochodzenia roszczeń.

Wbrew wywodom żalącego się, ani Sąd Okręgowy, ani Sąd Apelacyjny nie wyraziły w sprawie II C 409/12 (I ACa 360/13) poglądu o dopuszczalności drogi sądowej. W sprawie tamtej Sądy obu instancji dopuściły tę drogę jedynie dla rozpoznania sporu z gminą (...), z którą powoda z pewnością nie łączył stosunek administracyjnoprawny, powód bowiem roszczenie swe wywodził wówczas z istnienia (według jego twierdzeń) stosunku prywatnoprawnego. Istotne jest, że Sąd Apelacyjny wyraźnie wręcz wówczas podkreślił, że kwestię dopuszczalności drogi sądowej w przypadku kierowania roszczeń przeciwko Skarbowi Państwa pozostawia poza zakresem swego zainteresowania. Oparta na zdarzeniach z tamtej sprawy argumentacja żalącego się jest zatem chybiona, i to niezależnie od tego, że wyrażone wówczas poglądy nie byłyby dla rozpoznającego sprawę niniejszą Sądu wiążące.

Z powyższych względów na podstawie art. 397§2 k.p.c. w związku z art. 385 k.p.c. i na podstawie art. 98 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.